

DAN BĂDULESCU

**CELE CINCI
MINUNI CEREȘTI
GEOCENTRICE**

DAN BĂDULESCU

**CELE CINCI
MINUNI CERESTI
GEOCENTRICE**

Cele cinci minuni cerești geocentrice¹

Pr. Dan Bădulescu

„Povesti-voi toate minunile Tale” (Ps. 74, 2)

„Răspunde-voi întrebării de-nceput. Câte am auzit și am cunoscut pre ele, și părinții noștri au povestit nouă, vestind laudele Domnului și silele Lui și minunile Lui care au făcut... Câte au poruncit părinților noștri, ca să arate pre ele fiilor lor; pentru ca să cunoască altă rudă. Fiii cei ce se vor naște și se vor scula și vor vesti pre ele fiilor lor.” (Ps. 77, 2-8)

Așa trebuie să facem cu atât mai mult noi creștinii, să povestim minunile Domnului, minuni prin care se arată slava și puterea Sa. Și printre aceste minuni se numără și cele ce, fiind legate de mișcări ale corpurilor cerești, le putem numi fără greșală „minuni cerești”.

1. Echinocțiul de primăvară și mișcarea planetelor și stelelor în zilele III-VI ale creației.

Prima minune de acest fel a fost descrisă de către Matei Vlastare și se referă la momentul echinocțiului de primăvară din zilele 1-6 ale creației, cu precădere la zilele 4-6. În modul normal al mișcărilor celeste, echinocțiul este determinat de o anumită poziție a soarelui aflat în mișcarea sa anuală în jurul pământului și prin zodii. El ține doar o zi, iar deja a doua zi duratele se modifică, în cazul nostru al echinocțiului de primăvară, ziua începe să se mărească, soarele se deplasează deasupra ecuatorului pământesc și intră mai departe în zodie spre apus. Iarăși, în mod normal perioada incipientă a lunii este luna nouă, poziție de conjuncție a lunii cu soarele, în care luna este pe aceeași parte cu soarele (dar nu riguros aliniată cu el și pământul, ca în cazul eclipsei de soare), apune aproape odată cu el și este nevăzută în timpul nopții. După aceea ea începe să „crească” ș.a.m.d., aceste fenomene optice datorându-se vitezelor diferite de rotație zilnică în jurul pământului ale lunii și soarelui, și în parcursul diferit al cercului zodiacal. Dar în acel moment situația a fost în felul următor:

„deci când Dumnezeu a adus lumea din neființă întru ființă, *dela ziua întâia și până la a șaptea a fost echinocțiu deplin*, încât nici ziua, nici noaptea nu întrecea nici cât de puțin una pe alta, căci dacă și ziua a patra se bucura de vederea facerii luminătorilor, totuși acestora *nu le era îngăduit ca acuma de a plana și pe partea cea opusă a universului*, căci soarele intrând îndată în *secțiunea primă echinocțială a zodiacului se așeză în gradul prim al Berbecului*, iar luna se puse îndată în distanță de acesta pe locul ce este lui opus diametral, trecând și ea prin *secțiunea echinocțială de toamnă, prin Cumpănă, fără să se precipite câtuși de puțin înaintea soarelui, precum se întâmplă să alerge cel puțin în timpul de acum* pentru că în alt mod nu era cu putință să i se susțină cu strictețe lumina cea plină, arătându-ne Dumnezeu că n-a făcut la început nimic nedeplin, deoarece și toată partea lunii cea întoarsă către soare fiind luminată de-a întregul ne arată prin deosebirea mișcării formele cele variate ale luminătorilor. Drept aceea *ambii luminători se și mișcau împreună de o potrivă sau mai degrabă nevariabil deodată cu universul* ca și cum ar fi așteptat sfârșitul creării universului.

Iar în ziua a șasea se formează omul prin mâinile lui Dumnezeu, înflorind încă frumos echinocțiul și *fiind luna aproape asemenea cu soarele în plinirea strălucirii*, căci nu se cuvenea nici ca omul cel dintâi, care pentru multa sa înrudire cu lumina sa numit și de către cei înstrăinați de lumina religiei cu drept cuvânt lumină, să se facă înainte de echinocțiu, când toate erau acoperite cu întuneric, nici ca luminătorii lumii (să se facă înainte de acel timp), ai aceleia ce trebuia să fie supusă (omului), înconjurând ei acuma pentru prima oară ca niște sateliți pe acela ce avea să împărătească asupra creației, de altminterea având încă a se crea și timpul trebuia neapărat ca ziua și noaptea ce erau acum prezente să înceapă dela egalitate, pentru că aceasta și este firesc de mai nainte, decât neegalitatea, precum și averile de mai nainte, decât pierderile, învățându-ne de aicea Dumnezeu a pune legea egalității, în care stă ființa virtuților, înaintea a toată pestemăsura și nepotrivirea, apoi *astfel după ziua a șaptea începând luminătorii să alerge ca din bariere deschise și nefiind făcuți a se mișca asemenea de iute sa introdus anomalia.*” (Matei Vlastare *Despre Sfintele Paști*)

Iată și o confirmare patristică anterioară:

„Este deci primăvară, căci suntem în luna xanticos.² În acest timp este prima lună la evrei, în care cade sărbătoarea paștelui iudeilor, cel mai dinainte preînchipuitor, iar acum, sărbătoarea Paștelui celui adevărat. Acesta este timpul în care a fost creată lumea, căci atunci a spus Dumnezeu: „*Răsără pământul buruiană de iarbă semănătoare, sămânță după felu-și și după asemănare-și*”.³ Și acum, după cum vezi, orice plantă răsare. Și după cum atunci când

² Luna xanticos începea la 24 sau 25 martie.

³ Facere I, 11.

Dumnezeu a făcut soarele și luna, *le-a dăruit căi echinoctiale, tot astfel acum, nu cu multe zile înainte, a fost echinocțiul de primăvară.*” (Sfântul Chiril al Ierusalimului *Cateheze*)

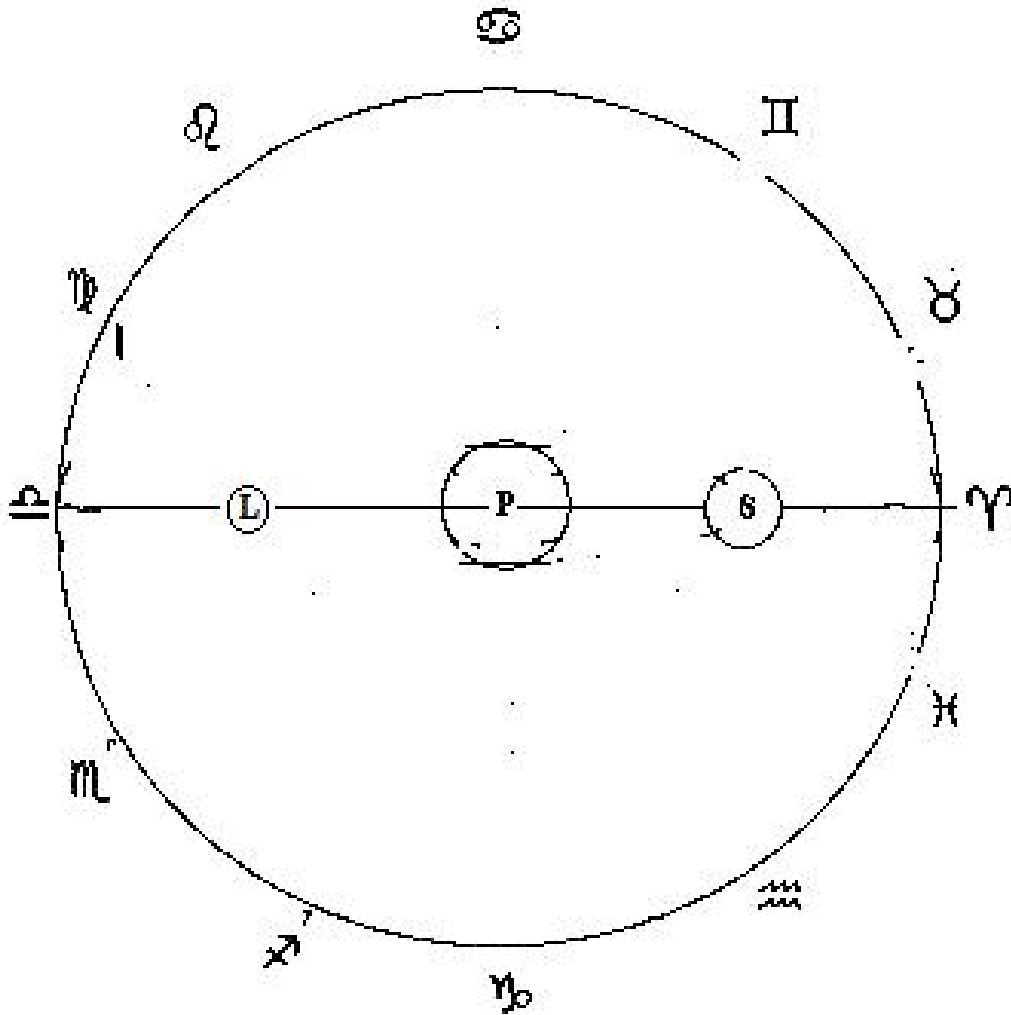
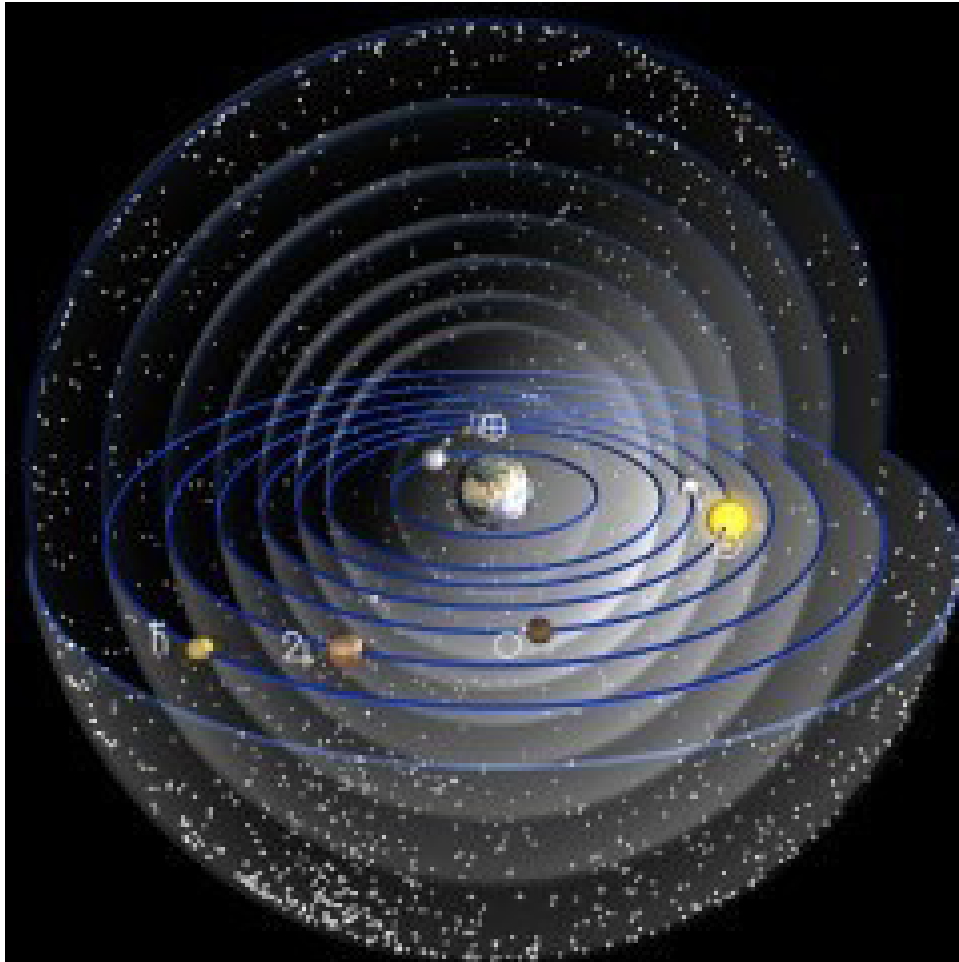

Diagrama este desenată din punctul de vede nord sau sud ceresc, semnele zodiacale fiind dispuse circular de-a lungul ecuatorului ceresc.

Observăm aici prima minune astrală: cele 7 ceruri ale celor 7 planete se mișcă simultan cu al 8-lea cer, cel al stelelor (zodiilor), timp de 3 zile. Aceste fenomene sânt unice, nenaturale, nerepetabile, deci cu un cuvânt, o *minune*. De la sine înțeles, cel puțin pentru creștinii dreptcredincioși, că, deși cele relatate de către Matei Vlastare nu se găsesc explicit în Cartea Facerii, ele nu sânt cătuși de puțin o ipoteză sau teorie a scriitorului bisericesc, ci fac parte din Sfânta Tradiție, și ca atare sunt demne de toată evlavvia.

2. Oprirea soarelui și lunii de către Isus Navi.

A doua minune a fost cea cu oprirea soarelui și lunii de către Isus Navi descrisă astfel:

„Atunci a grăit Isus către Domnul în ziua, în care au dat Dumnezeu pre amereu supus fiilor lui Israil, când i-au bătut pre ei la Gavaon, și s-au surpat dela fața fiilor lui Israil; și a zis Isus: *să stea soarele spre Gavaon și luna despre valea Aialonului. Și au stătut soarele și luna*, cu starea până când au făcut Dumnezeu izbândă asupra vrăjmașilor lor. Au nu este aceasta scrisă în Cartea dreptului? Și a stătut soarele în mijlocul cerului, și na mers către apus cu sfârșitul unei zile. Și nici mai înainte, nici după aceea n-a fost zi ca aceasta ca să asculte Domnul de cuvântul omului...” (Isus Navi, X, 12-14).

„Soarele și luna stătu întru rânduiala ei; întru lumină zvârliturile Tale vor merge spre lumina fulgerului armelor Tale.” (Avvacum, III, 10).

„Auzit-a Domnul Dumnezeu pe Isus al lui Navi rugându-se și a poruncit soarelui de a stat până ce a biruit pe vrăjmașii lui.” (Acatistul Acoperământului Maicii Domnului)

„Iar să vedeți și alta, lucru mai minunat acestor mici. Au rămas toată zidirea uimită *când Isus al lui Navi a poruncit soarelui să stea pe cer nemișcat*, până va birui pre vrăjmașii lui; dar cu cât mai vârtos socotiți că s-ar minuna când acest Isus ar zice soarelui, nu să stea nemișcat pre cer, ci să se pogoare din cer pe pământ.” (Sf. Antim Ivireanul – Didahii)

„...Acum, dacă sfinția voastră va citi, nu numai Părinții, ci și comentatorii moderni ai Facerii, Psalmilor, Ecclesiastului și Isus Navi, veți descoperi că toți aceștia sânt de acord în a interpreta literal *învățătura după care soarele este în ceruri și se rotește în jurul pământului cu o viteză uriașă iar pământul e foarte depărtat de ceruri, în centrul universului și nemișcat.*” (Scrisoarea Cardinalului Bellarmino către Foscarini) "...

În acest caz soarele și luna *și-au oprit pur și simplu ambele mișcări*, „înțepenind” în locuri apropiate, luna fiind și ea vizibilă (lucru în sine posibil în anumite momente). Această situație unică și, iarăși ce nu s-a mai repetat, cel puțin până acum, este din nou o minune dumnezeiască făcută ca urmare a rugăciunii dreptului lui Dumnezeu Isus Navi.

Foarte interesant ar fi de explicat acest pasaj de către adepții mișcării pământului în jurul soarelui. Dacă într-adevăr așa ar sta lucrurile, cum a arătat oprirea bruscă a pământului și a lunii? *Cum a fost anihilată inerția și au rămas la locul lor cele de pe pământ?* Științific acest lucru întrece cele mai nebunești și absurde ipoteze. Atunci, acestora nu le rămâne decât recursul la „minunea și atotputernicia lui Dumnezeu”. Dar, mai degrabă ar accepta și absurdul decât că pământul este în centru și soarele se învârteste (ca și cerul...) în jurul lui.

Iată cum au tâlcuit Sfinții Părinți această minune:

Sfântul Iustin Martirul: „Acesta, după ce a fost numit Iisus (Iosua), și după ce a primit putere de la Duhul Sfânt, a făcut ca soarele să stea pe loc.”⁴

„Și iarăși, când acest ținut și s-a dat cu așa mare arătare a puterii, încât mărturisești că soarele s-a oprit în cer la porunca aceluia numit Iisus (Iosua), și nu a coborât timp de 36 de ore, ca și celelalte minuni lucrute pentru tine cu timp și fără timp...”⁵

Sfântul Ipolit Romanul: „Și iarăși, când Iisus fiul lui Navi se lupta cu amoreii, când soarele se apleca spre asfințit și bătălia se ținea strâns, Iisus, fiind cu grijă ca păgânii să nu scape la căderea nopții, a strigat zicând: *“să stea soarele spre Gavaon și luna despre valea Aialonului”* până când îi voi birui pe aceștia. *Iar soarele și luna au stat nemișcați, la locurile lor, astfel că ziua aceea fost de 24 de ore.*”^{6,7}

Fericitul Ieronim: „Iisus, fiul lui Navi, a cerut soarelui și lunii să se oprească, iar oastea biruitoare și-a prelungit postul cu mai mult de o zi.”⁸

Tertulian: „Credem noi că Iisus fiul lui Navi, când se lupta cu amoreii, a dejunat în acea zi în care a poruncit înșeși stihiiilor să stea la strajă? Soarele a “stat” în Gavaon, iar luna la Aialon; soarele și luna “au stat cu starea (în strajă) până când poporul a nimicit pe vrăjmașii săi, și soarele a stat în mijlocul cerului.” *Mai mult, când soarele a apornit către apusul său la sfârșitul zilei, n-a mai fost o astfel de zi nici înainte și nici după aceea în perioada aceasta* (desigur (nici o zi) atât de lungă), “ca să asculte Domnul (spune scriitorul) de cuvântul omului...” – (un om care) să fim încredințați că era o pereche a soarelui, stăruind la fel de multă vreme în împlinirea datoriei – o strajă mai lungă și decât târziul.”¹⁰

Sfântul Ambrozie cel Mare: „De bună seamă el s-a învrednicit a fi un bărbat în stare să oprească curgerea râului, și care să poată spune: *“Stai soare,” și să întârzie noaptea lungind ziua, ca să fie mărturie biruinței sale.*

De ce? Iată, o binecuvântare ce nu i s-a dat lui Moise, ci doar acela singur a fost ales să conducă poporul în țărâmul făgăduinței. Așa om a fost, mare în minunile pe care le-a făcut cu credința, mare și în biruințele sale. Lucrările lui Moise au fost mai înalte, ale lui (Iisus al lui Navi) au adus mai mari reușite.

⁴ *Dialog cu iudeul Trifon, CXIII.*

⁵ *Dialog cu iudeul Trifon, CXXXII.*

⁶ E vorba desigur de o zi lumină. Au urmat cele 8 ore ale nopții, total 32 de ore.

⁷ *Fragmente, I, Cuvânt la Iezechia.*

⁸ *Împotriva lui Jovinian, 2.*

⁹ Adică la amiază.

¹⁰ *Despre Post, X.*

Fiecare din aceștia cu ajutorul harului dumnezeiesc s-au ridicat deasupra tuturor măsurilor omenești. *Unul a poruncit mării iar celălalt cerului.*”¹¹

Fericitul Augustin: „Dar noi citim în dumnezeieștile cărți că însuși soarele s-a oprit când un bărbat sfânt, Iisus al lui Navi, a cerut aceasta lui Dumnezeu, până când bătălia pe care o începuse se va încununa cu biruință...

„Cine altul decât Iisus al lui Navi a despărțit apele Iordanului pentru ca poporul să treacă mai departe, și prin rugăciunea fierbinte către Dumnezeu a oprit și ținut soarele din mișcarea sa?”¹²

„Așadar, nimeni să nu-mi spună că timpurile sunt mișcările corpurilor cerești, pentru că odată, când soarele se oprise după dorința cuiva, ca să termine un război victorios, soarele stătea, dar timpul mergea. În adevăr, acea luptă a fost purtată și terminată în spațiul său de timp, care să-i fie de ajuns...”¹³

Sfântul Ioan Gură de Aur: „Luați aminte cât prețuiește acest drept. Iisus al lui Navi a spus: “să stea soarele spre Gavaon și luna despre valea Aialonului” și a fost așa. Acum să vină toată lumea, sau 2-3 lumi, sau 4, sau 10, sau 20 de lumi, și să-i punem să spună și să facă aceasta; și nu vor fi în stare s-o facă. Dar prietenul lui Dumnezeu a poruncit zidirilor Prietenului său, sau *L-a rugat fierbinte pe Prieten pentru robi, și apoi a poruncit acestora. Vezi tu că aceste zidiri sunt pentru slujirea menită lor? Aceasta a fost mai mare decât [minunile] lui Moise.* (Întreb) De ce? Pentru că nu e totuna să poruncești mării sau [zidirilor] celor cerești. Căci și aceea a fost cu adevărat ceva mareț, și chiar foarte, dar cu toate acestea nuicidecum la fel cu [cealaltă] Pentru ce? Numele lui Iosua [IISUS], a fost un tip. Pentru aceasta, și chiar pentru acest nume, zidirea i s-a închinat. Și atunci ce? Nu au mai fost oameni numiți Iisus? [ba da]; dar acesta a fost numit astfel pentru faptele sale, căci se numea Osea. Deci i s-a schimbat numele: a fost o predicție și o proorocie. El a adus poporul în tărâmul făgăduinței, așa cum a făcut Iisus la cer, nu Legea; după cum n-o făcuse nici Moise [să îi ducă acolo], ci a rămas afară.”¹⁴

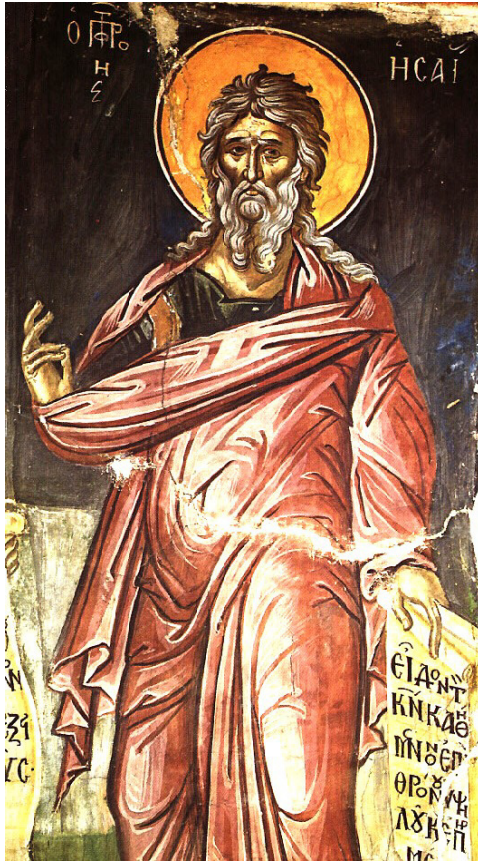
3. Prin rugăciunea Proorocului Isaia soarele se întoarce înapoi.

¹¹ *Îndatoririle clerului*, cartea II, XX, 99.

¹² *Tratate*, XCI, Ch XV, 24-25, 2.

¹³ *Confesiuni*, Cartea XI, XXIII, 30.

¹⁴ *Omilia la Epistola către evrei*, Omilia VIII.

A treia minune a fost legată de vindecarea regelui Iezechia:

„Și a zis Ezechia către Isaia: «Ce semn este că mă va însănătoșa Domnul, și mă voi sui în Casa Domnului în ziua a treia?» Și a zis Isaia: «Acest semn va fi ție de la Domnul, că va face Domnul cuvântul, care au grăit: vrei să meargă umbra zece trepte înainte, au să se întoarcă zece trepte înapoi?» Și a zis Ezechia: «ușor este a abate umbra zece trepte, nu așa, ci să se întoarcă umbra zece trepte înapoi». Și a strigat Isaia proorocul către Domnul, și s-a întors umbra de la semn înapoi zece trepte.» (4 Împărați XX, 9-11)

Aici avem o schimbare a direcției de mers a soarelui, schimbare reală și nu aparentă, în care soarele merge realmente înapoi, adică de la apus la răsărit.

Sfinții Părinți:

Sfântul Ipolit Romanul: „Când Iezechia, regele Iudeii era încă bolnav și plângea, a venit la el Îngerul și i-a zis: “Am văzut lacrimile tale și ți-am auzit glasul. Iată, îți mai adaug 15 ani. Și acest semn îți va fi de la Domnul: Iată, întorc înapoi umbra treptelor din casa tatălui tău, prin care soarele coboară, 10 trepte prin care umbra se va întoarce”, astfel încât ziua să fie de 32 de ore. Căci atunci când soarele și-a împlinit crugul său la ceasul X¹⁵, să se întoarcă înapoi... Iar pe vremea lui Iezechia luna s-a întors de asemenea odată cu soarele, ca să nu fie nici o ciocnire între cele două stihii cerești, prin purtarea lor una față de cealaltă potrivit legii. Iar Merodah Caldeanul, regele Babilonului, fiind lovit de uimire în acel timp, căci el se îndeletnicea cu știința citirii stelelor și măsura cu grijă mersul acestor corpuri – învățând cauza acestuia, a trimis o scrisoare și daruri lui Iezechia, întocmai cum cei trei crai au făcut lui Hristos.”¹⁶

„Noi găsim în tâlcuirile celor din vechime, că acea zi avea 32 de ceasuri. Căci atunci când soarele și-a împlinit crugul său și a ajuns la ceasul X, iar umbra a coborât cu zece trepte în casa templului, soarele s-a întors înapoi cu 10 trepte, după cuvântul Domnului, și astfel s-au făcut 20 de ore. Și iarăși, soarele și-a împlinit mersul său propriu, după legea de obște, și a ajuns la asfințit. Așa s-au făcut 32 de ore.”¹⁷

Fericitul Augustin: „Dar noi citim în dumnezeieștile cărți că însuși soarele s-a oprit când un bărbat sfânt, Iisus al lui Navi, a cerut aceasta lui Dumnezeu, până când bătălia pe care o începuse se va încununa cu biruință; și chiar s-a întors, că făgăduința celor 15 ani adăogiți vieții regelui Iezechia au putut fi pecetluiți de această măreață faptă. Dar aceste minuni ce s-au împlinit prin vrednicia acelor sfinți bărbați, chiar când potrivit noștri le cred, ei le atribuie vrăjitoriei; astfel Virgiliu, în versurile

¹⁵ Ora 4 p.m. (16)

¹⁶ Fragmente, I, Cuvânt la Iezechia.

¹⁷ Fragmente, III, Cuvânt la Iezechia.

pe care le-am adus înainte, atribuie puterii vrăjilor vorbelor: „Întoarce râurile spre izvoarele lor, și fă stelele să-și uite mersul lor.”¹⁸

Sfântul Ioan Casian: „El era bărbatul care, după ce Domnul a hotărât sfârșitul vieții sale și ziua morții, a izbândit *printr-o singură rugăciune să-și lungească zilele vieții cu 15 ani, soarele întorcându-se cu zece trepte*, pe care le străbătuse deja în drumul său către asfințit, iar prin întoarcerea sa împrăștiind acele linii pe care umbra care urma drumul său le închipuise deja, și prin aceasta dând două zile într-una întregii lumi, printr-o minune înfricoșată potrivit legilor statornice ale firii. Și totuși, după semne atât de mari și de necrezut, după dovezi atât de uriașe ale bunătății sale, auzi cum Scriptura povestește cum a fost nimicuit de înseși izbânzile sale.”¹⁹

Sfântul Ioan Gură de Aur: „Iar ceea ce s-a petrecut în vremile mai târzii a fost arareori și după ceva timp; de pildă, *când soarele a stătut din drumul său și a luat-o înapoi*. Iar acest lucru se poate vedea că s-a întâmplat și în cazul nostru. Căci chiar în timpul generației noastre, în cazul celui ce i-a întrecut pe toți în ateism, mă gândesc la Iulian, multe ciudățenii s-au petrecut. Astfel când iudeii încercau să-și ridice templul din Ierusalim din nou, a izbucnit un foc din temelii, și i-a împiedicat cu totul de la aceasta.”²⁰

„Iarăși, proorocul Isaia a făcut ca sub domnia lui Iezechia soarele să dea înapoi zece trepte...”²¹

Sfântul Chiril al Ierusalimului: „Și acela, care nu mai nădăjduia să trăiască din cauza vorbeii proorocești, *și-a adăugat 15 ani la viața sa, iar ca semn soarele s-a întors înapoi din crugul său*. Iată, de dragul lui Iezechia soarele s-a întors înapoi dar pentru Hristos el s-a întunecat, fără să dea înapoi ci îndurând eclipsa, și prin aceasta arătând deosebirea dintre ei, adică dintre Iezechia și Iisus.”²²

După acele „zece linii”, soarele revine la mișcarea lui firească. Iarăși o minune dumnezeiască, făcută la urmarea rugăciunii proorocului Isaia, minune ce confirmă printr-un semn suprafiresc minunea vindecării regelui, petrecută tot ca urmare a rugăciunii.

S-ar poate obiecta că:

- 1) doar umbra s-a dat înapoi;
- 2) poate s-o fi întors pământul (că doar el se învârtește, nu?)
- 3) și aici totul e chestie de relativitate, depinde de punctul de referință (observație).

Aceste obiecții sânt însă spulberate de reluarea întâmplării în cartea proorocului Isaia:

„Și iată semnul care ți se va da ție de la Domnul că El Își va împlini cuvântul Său: «Iată voi întoarce umbra cu atâtea linii pe care soarele le-a străbătut pe ceasornicul lui Ahaz, să zic cu zece linii». *Și soarele s-a dat înapoi cu zece linii pe care el le străbătuse.*” (Isaia XXXVIII, 7-8)

Să urmărim schematic cele două minuni în ambele sisteme:

¹⁸ *Cetatea lui Dumnezeu*, XXI, 8.

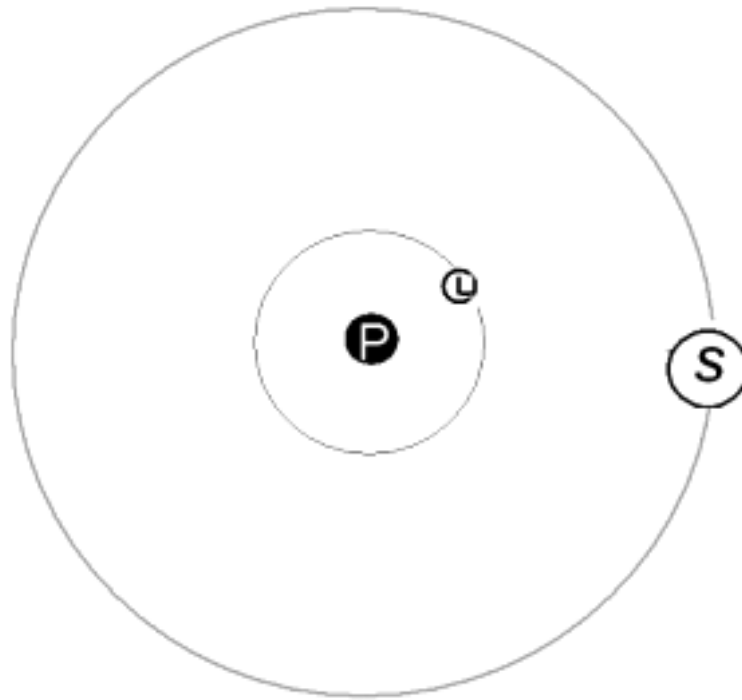
¹⁹ *12 cărți despre Instituții*, XI, 10.

²⁰ *Omilia la Matei*, Omilia IV.

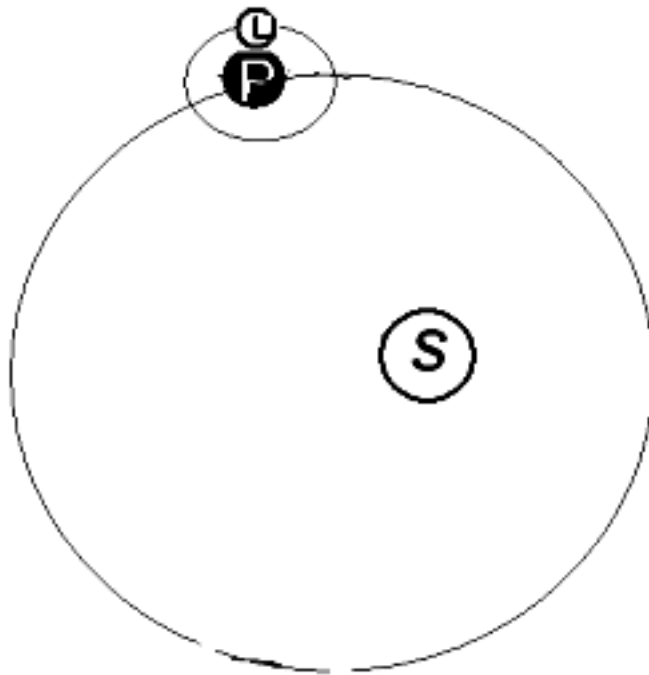
²¹ *Omilia la Epistola către antiohieni*, Omilia X.

²² *Cateheze baptismale*, II, 15.

A. Bisericesc (Scripturisc + patristic) geocentric

B. heliocentric

Temă: Încercați să vă reprezentați cele două minuni în cadrele de referință A și B. Partizanii modelului B vor întâlni dificultăți cu totul insurmontabile, deoarece în cazul *opririi pământului din rotația sa diurnă*, sau, mai rău, al unei evoluții orbitale diurne în sens invers, toate legile inerției și gravitației – așa cum sunt ele presupuse de știința actuală, vor intra în colaps total, lor rămânându-le în ultimă instanță fie:

- să nege cele două minuni, fie total, fie să le dea un sens figurat, alegoric, etc.;

- să presupună că Dumnezeu a anihilat în întregime pe parcursul minunii toate aceste legi și a preluat direct controlul asupra situației, ele revenind la normal după terminarea minunii, recurgând în acest caz, așa cum am spus, la atotputernicia lui Dumnezeu.

Și dacă este atâta credință, de ce mai contestă geocentricitatea fixă și mișcarea soarelui în jurul pământului?

Nu numai atât, dar se vorbește aici și de faptul că *și luna s-a oprit pe cer!*: „*să stea soarele spre Gavaon și luna despre valea Aialonului.*” Cum este cu puțință să se întâmple acest lucru, și ca cele două corpuri să se vadă în același timp pe cer la o distanță nu prea mare? Dacă pământul se rotește în jurul soarelui și luna se rotește în jurul pământului înseamnă că s-a oprit și luna. Luna are o mișcare incontestabilă, și Scriptura ne spune în același verset „să stea”, adică atât soarele cât și luna. Cum se poate explica atâta incoerență, același verb pentru un corp static și unul mobil? Desigur că este absurd, ci rezultă limpede că *ambele corpuri se mișcă și au stat.*

Vezi pentru aceasta și Avacum III, 10: „Soarele și luna stătu întru rânduiala ei.”

Matei Vlastare: - „*Drept aceea ambii luminători se și mișcau împreună de o potrivă sau mai vârtos nevariat de-odată cu universul ca și cum ar fi fost așteptând sfârșitul creării universului*, iar în ziua a șasea se formează omul prin mâinele lui Dumnezeu, înflorind încă frumos echinocțiul și fiind luna mai că asemenea cu soarele în abundența splendorii... *înconjurând ei acuma pentru prima oară ca niște sateliți pe acela ce avea să împărățească asupra creațiunii...* apoi așa după ziua a șaptea începând luminătorii să alerge ca din bariere deschise și nefiind făcuți a se mișca asemenea de iute *s-a introdus anomalia.*”

Cât despre „problemele fizice” puse în discuție, ele fac parte exact din domeniul credinței: facerea lumii, a pământului, soarelui, lunii, stelelor, cerului, etc. sunt *dogme revelate* de Duhul Sfânt prin prooroci, și *constituie fără nici o îndoială articole de credință și de mântuire. Mare greșeală fac cei ce nu cred întocmai cuvintele Scripturii și propovăduiesc (fie și ca ipoteză de lucru) altceva, diferit, sau, și mai rău, potrivnic.* Sfinții Părinți nu au făcut nimic de acest fel, care să fi fost primit de Biserică! Mărturisim și noi atotputernicia lui Dumnezeu. Dar atunci, oare de ce nu se poate accepta poziția geocentrică fixă a Tradiției?

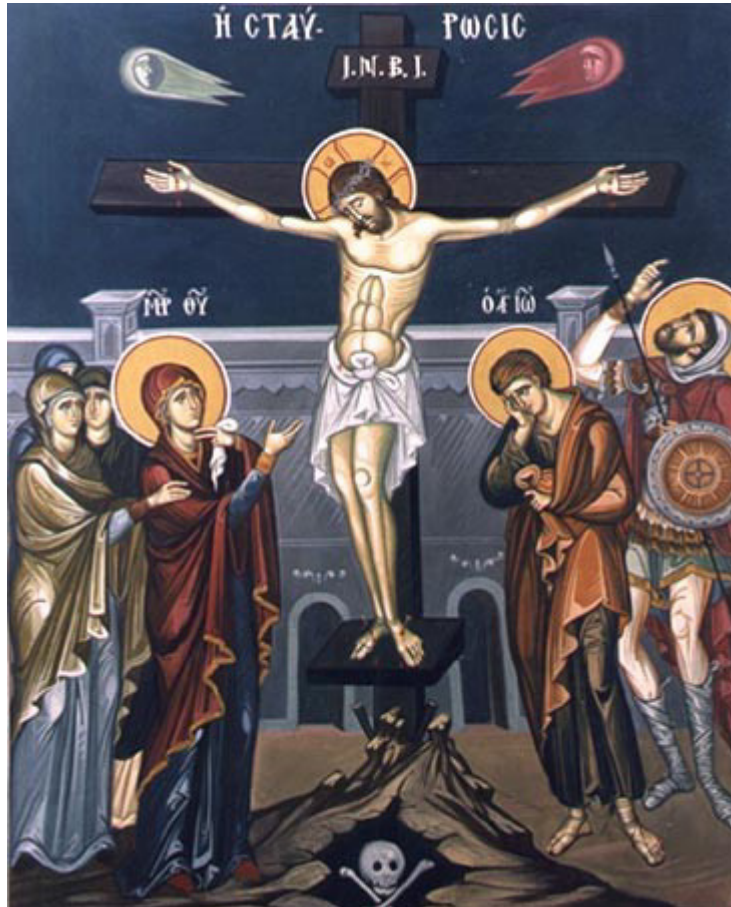
4. Eclipsa de soare de la Răstignirea Domnului.

Până aici, cele trei minuni s-au petrecut în Vechiul Testament. Dar iată că ele se încununează cu oa patra minune, de data aceasta din Noul Testament: întunecarea (eclipsa) soarelui la momentul Răstignirii Domnului:

„*Iar din al șaselea ceas întuneric fu preste tot pământul, până la al nouălea ceas.*” (Matei XXVII, 44)

„Și fiind ceasul al șaselea, întuneric fu preste tot pământul până la al nouălea ceas.” (Marcu XV, 33)

„Și era ca la al șaselea ceas, și întuneric se făcu preste tot pământul, până la al nouălea ceas, și se întunecă soarele și se spintecă catapeteasma Bisericii prin mijloc.” (Luca XXIII, 44).

Pentru câte minuni cuprinde întru sine minunea lipsirii soarelui, cea ce mai presus de fire s-a făcut la Răstignirea Domnului, sau mai bine a zice, a întunecării soarelui.

„De vreme ce, când Domnul nostru S-a răstignit, *amiază era de primăvară*, adică de douăsprezece ceasuri ziua, și douăsprezece ceasuri noaptea, după așezământurile Sfinților Apostoli, și după grăitorii pentru Pascalie. Și fiindcă soarele *nu de la sineși s-a întunecat*, precum Origen a socotit, ci luna, și cu toate că a fost lună plină și de patrusprezece zile, după dumnezeiasca Scriptură, *viind sub soare și împreună mergând*, l-a întunecat pe el, precum dumnezeiescul Dionisie Areopagitul a și văzut cu ochii săi împreună călătoria aceasta și întunecarea, aflându-se în Heliopolis al Egiptului împreună cu Apolofan, și învederat scrie pentru aceasta în trimiterea cea către Policarp. Acestea zic, așa mai-nainte fiind cunoscute, vezi câte minuni au urmat și câte legi ale firii s-au schimbat întru această lipsire *mai presus de fire*.

- Că după legile firii, în vreme când este lună plină, *cu neputință este a călători soarele împreună cu luna*, fiindcă atunci se află amândoi luminătorii după potrivire, adică, dacă soarele se află

la amiazăzi cea deasupra pământului și la cel despre vârf mijlociu semn al cerului ce se numește zenit, luna se află drept după potrivire la cel de sub pământ mijlociu semn al cerului ce se numește nadir. -

Și altfel. Asemenea și dacă soarele se află la apus, luna se află la răsărit. Însă la Răstignirea Domnului, legile acestea firești s-au schimbat și s-au făcut împreună călătoria soarelui și a lunii mai presus de fire și preaslăvită.

- Că, luna a pășit înainte și *într-un minut a luat douăsprezece ceasuri întregi*. Că în minutul acela întru care se cădea să se afle la semnul cel de sub pământ nadir, ea sa aflat la semnul cel mai deasupra pământului zenit fiindcă alergând cu nespasă și mai neînțeleasă grăbnicie, pe dedesubt de mijlocul emisferei celei de sub pământ, până la cealaltă emisferă mai presus de pământ, a ajuns pe soare la mijlocul cerului, întru al șaselea ceas al zilei întru care S-a răstignit Domnul, și așa a călătorit împreună cu dânsul...

- ...Și amiazăzi cea luminată a Vinerii celei mari s-a făcut prea adânc miez de noapte. Și cu urmare, întunecarea aceasta s-a făcut peste toată lumea și peste tot locul... Pentru aceasta au zis cu glas împreună și câte trei evangheliștii: «Și întuneric se făcu preste tot pământul.»

- Că, luna după ce a acoperit tot discul soarelui, a urmat împreună cu dânsul către apus, acoperindu-l pe el trei ceasuri întregi, până la al nouălea ceas (ora 15 – 3) după cum dumnezeieștii evangheliști zic: Matei, XXVII, 45, Marcu, XV, 33 și Luca XXIII, 44. Adică, nu câte puțin puțin acoperindu-l pe el, sau descoperindu-l, precum urmează la lipsirile cele firești, ci întocmai tot pe dânsul acoperindu-l întru aceste trei ceasuri – 12-15. Care este mai presus de fire și preaslăvit.

Că, după ce luna trei ceasuri a acoperit pe soare, iarăși l-a descoperit, însă împotriva rânduiei celei firești. Căci când se face împreună călătorie firească și întunecare a soarelui, partea adică cea dintâi a soarelui ce se va întuneca, aceia iarăși întâi se luminează. Însă atunci partea adică cea întâi a soarelui ce s-a întunecat aceea pe urmă s-a luminat, și iarăși partea cea de pe urmă ce s-a întunecat aceea întâi s-a luminat. Pentru aceea scria către Policarp acest dumnezeiesc Dionisie pentru aceasta zicând: «Și iarăși nu dintru aceiași și căderea și curățirea făcându-se, ci din cea împotriva după potrivire.»

- Că, după ce luna a urmat împreună cu soarele către apus, acoperindu-l pe el trei ceasuri până la al nouălea ceas (3) din zi, nu i-a urmat mai mult, nici n-a apus împreună cu dânsul, nu: Ci, lăsându-l pe el acolo la locul cerului al ceasului al nouălea, *ea s-a întors înapoi la răsărit*. Și până să treacă soarele depărtarea cerului a celor trei ceasuri, ce au rămas până să se săvârșească ziua și să apuie, luna a grăbit și cele nouă ceasuri le-a trecut în trei ceasuri, și așa când soarele s-a aflat la marginea apusului, luna s-a aflat după potrivire în cealaltă margine a răsăritului și așa s-au așezat iarăși amândoi luminătorii și s-au arătat în rânduiala lor cea firească. Pentru care și pentru aceasta scria lui Policarp, pasărea cerului Dionisie: «Și iarăși pe dânsa (adică pe lună) o vedem, de la al nouălea ceas (3) până seara la potrivirea soarelui stând cu preaslăvire. Adu-i aminte încă și altceva lui (adică lui Apolofan) căci știe că și căderea aceasta de la răsărituri am văzut-o începându-se, și până la marginea soarelui venind, apoi împotrivindu-se înapoi.»

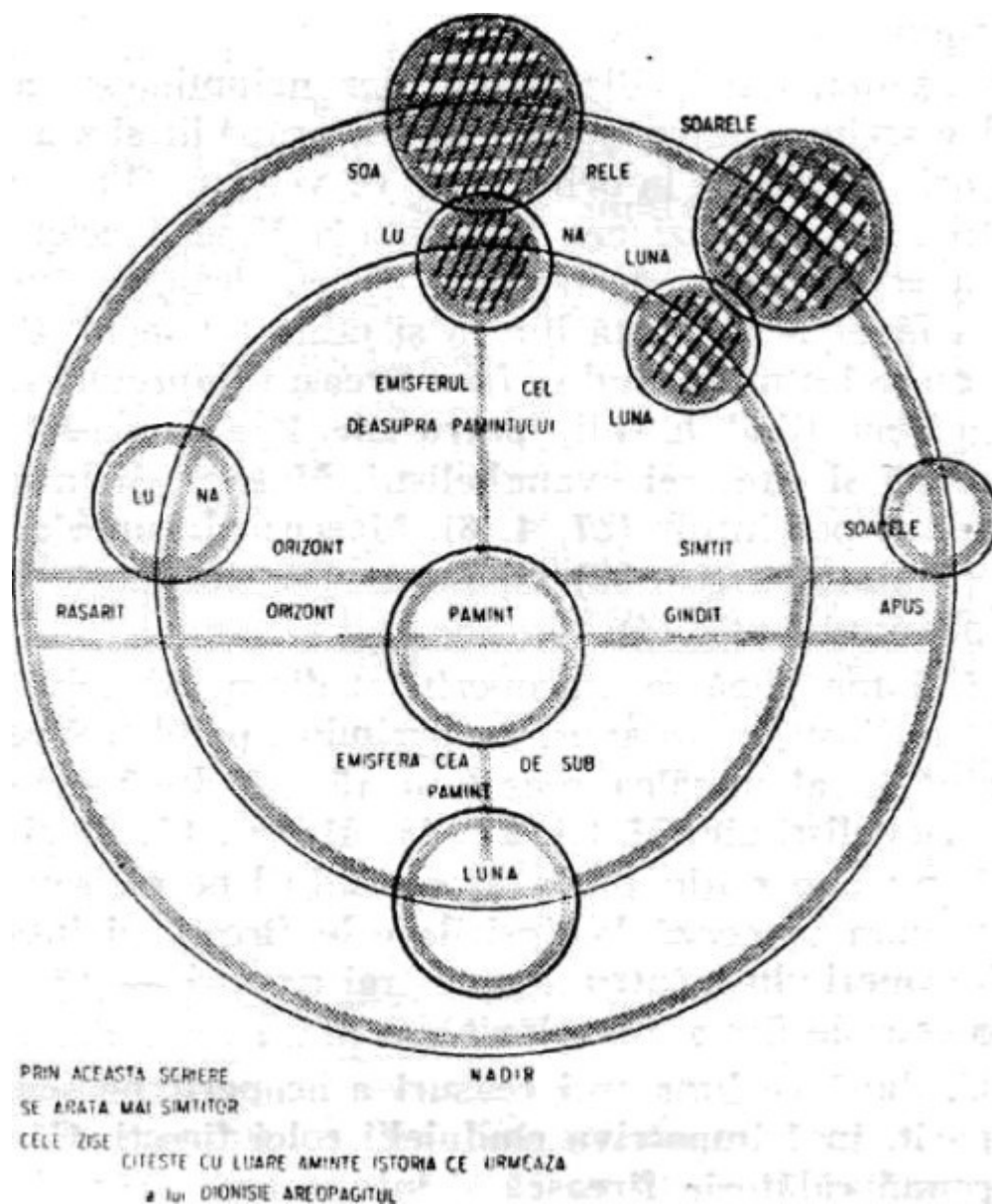
Încât ca să semuim toate cele mai-nainte zise la Răstignirea Domnului, luna: 15 cincisprezece ceasuri a pășit înainte, adică a mers înainte din drumul cel firesc și din locul său, 12 douăsprezece adică, până ce a venit din jos de semnul cerului de miazănoapte, și a ajuns pe soare la semnul de miazăzi al acestuiași cer, și 3 (trei) ceasuri întru care a urmat soarelui către apusuri, acoperindu-l pe el, și 9 ceasuri această lună a mers înapoi, întorcându-se înapoi la răsărit. Și de aici luna o noapte și o zi a

ei a făcut atunci în 42 (patruzeci și două) de ceasuri întregi. Șase adică ceasuri, pe care le avea luate de la apusul ei cel firesc, până ce a venit la mijlocul emisferei celei de sub pământ, iar 24 (douăzecișipatru), pășind înainte, precum am zis, și iarăși întorcându-se înapoi, iar 12 (douăsprezece) ceasuri, mergând de la răsărituri până la celălalt apus al ei și împlinind lungimea nopții, după fireasca sa rânduială și mișcare.

Văzut-ai frate, câte minuni cuprinde întru sineși o singură minune a lipirii soarelui, care s-a făcut în vremea Răstignirii Domnului? Slăvește de aici pe Hristos Cel ce S-a răstignit, care deși cu Trupul spânzurat pe Cruce, dar cu dumnezeirea era Atotputernic și lucra niște minuni ca acestea, după cum zice acest Dionisie; în Trimiterea către Policarp: «Atâtea sânt cele mai presus de fire ale vremii celei de atunci și lui singur Hristos Celui a toate pricinuitoare putincioase, care fac mari și preaslăvite ale cărora nu este număr.» Această minune mult minunată a lipirii soarelui, cu de-amănuntul cercându-se a stăut de-ajuns a lui Dionisie, și lui Apolofan, greci fiind să cunoască dumnezeirea lui Iisus Hristos. Că dumnezeiescul Dionisie aceasta privind-o mai-nainte a ghicit și a zis: «Un Dumnezeu neștiut cu Trupul pătimește, pentru care totul s-a întunecat și s-a clătit.» (Mihail Singhelul, în cuvântul de laudă cel către dânsul). Iar Apolofan cel ce a rămas grec, mai-nainte a ghicit și el, și i-a zis dumnezeiescului Dionisie: «Acestea o bunule Dionisie, sânt schimbări ale dumnezeieștilor lucruri.» Adică acestea sânt schimbări ale dumnezeieștilor lucruri, după Pahimer. Că se va schimba înșelăciunea întru adevăr, întunericul în lumină, moartea în viață, omul se va face Dumnezeu și cele asemenea acestora. Lipsirea aceasta o arată și din greci Flegon scriitorul de ani, în 13 al cronografilor. Și din cei vechi dintru ai noștri, African în 5 al cronografilor. Și Eusebiu Pamfil. Și din cei de pe urmă dumnezeiescul Maxim Pahimerul, Ghenadie Scolarul, Nichifor Teotoche și Corderie Iezuitul în cărțile cele de curând date la iveală în două volume ale Sfântului Dionisie. Însă nu așa de limpede aceasta au spus-o.

Iar Domnului nostru Iisus Hristos, Celui ce prin o minune ca aceasta și-a făcut cunoscută dumnezeirea Sa și a încredințat-o, fie-I slavă și stăpânire în veci. Amin.” (Sf. Nicodim Aghioritul, *Războiul nevăzut*)

În figura de mai sus răsăritul a fost pus la stânga, iar, consecvent miază-zi (zenitul) este pus sus. Luna plină parcurge drumul de la miază-noapte (nadir) până la miază-zi, ceasul 6 (12) într-un minut. Avem acum de-a face cu o dublă eclipsă; de soare și de lună, aceasta devenind invizibilă, ca la lună nouă. Și aceasta deoarece în cazul unei eclipse de soare este imposibil să avem simultan și luna plină, ambii luminători găsindu-se pe aceeași parte, sau emisferă, luna fiind în dreptul soarelui. Situația continuă până la ceasul 9 (15), după care soarele continuă drumul său către apus (la echinocțiul de primăvară ceasul 12, - 18 -), iar luna se întoarce în poziția opusă, adică la răsărit, devenind din nou lună plină. Orizontul „simțit” este orizontul ce poate fi observat din punctul de vedere al unui observator aflat undeva pe pământ. Orizontul „gândit” este identic cu ecuatorul pământesc și cerească, și desparte cele două emisfere pământești și cerești.

O confirmare în puține cuvinte o vom găsi și în *Viețile Sfinților* la 3 octombrie, prăznuirea Sf. Dionisie Areopagitul:

„Însă vrând să se știe desăvârșit, s-a dus în părțile Egiptului, în cetatea ce se numește Eliopol, pentru că acolo erau demult dascăli învățați și de la dânșii a deprins, împreună cu prietenul său Apolofan, *meșteșugul citirii stelelor*. Însă a fost o zi în care soarele nerăbdând să vadă pe Domnul Iisus Hristos răstignit pe cruce, pentru mântuirea noastră, la amiază s-a întunecat și *lumina și-a ascuns-o vreme de trei ceasuri*. Iar Dionisie, mirându-se a zis: «Sau Dumnezeu, Ziditorul lumii, pătimește, sau lumea aceasta văzută se sfârșește.» Acestea le-a grăit din *Duhul lui Dumnezeu* pentru patima Stăpânului, iar nu *după înțelepciunea veacului acestuia*.”

Am redat pe larg relatarea acestei minuni ce cuprinde, așa cum se vede, mai multe mișcări și evenimente astrale suprafirești, așa cum sânt descrise de către Sfinții Dionisie Areopagitul și Nicodim Aghioritul. Și dacă nici pe acești Sfinți nu îi vor crede, atunci nu vor crede „nici de s-ar scula cineva din morți”. (Luca XVI, 31)

5. Repetarea acestei minuni în anul 6399 (891) în timpul Împăratului Leon cel Înțelept.

Această minune se reia aproape identic, spre zidirea sufletească a credincioșilor și ca întărirea a ei prin repetare în anul 6399 în Bizanț în timpul Împăratului Leon cel Înțelept, după cum aflăm din sinaxarul din 8 august:

„Și aducerea aminte de întunecarea soarelui, de la ceasul al șaselea până la al nouălea, când s-au văzut și stele, la *anul de la zidirea lumii șase mii trei sute nouăzeci și nouă*, având *soarele cincisprezece cercuri și luna asemenea*, indictionul al nouălea, pe vremea împărăției binecinstiților și de Hristos iubitorilor împărați Leon înțeleptul și Alexandru, fratele său.”

Minunea înfricoșată a avut loc și din cauza fărădelegilor și tulburărilor ce se petreceau în acea vreme în Împărăție, după cum ne relatează *Cronograful*. Este vorba în special de comportamentul împăratului filosof Leon față de femei, comportament ce amintește întru-totul de cel al împăraților David și Solomon din vechime:

„Și curvea împăratul ca cu o palachidăe, adică țiitoare, însă pe ascuns, de știa numai părinții fetei... Iar apoi o au măritat cu știrea împăratului după un boier, anume Theodor, ce-i era boieria pre anume patriciu și apoi *l-au otrăvit iar cu voia împăratului*... Iar împărăteasa (Sf. Teofano) a fost știind, ce pentru aceea nu s-au fost mai bănuind.”

Dumnezeu nu întârzie să pedepsească aceste nelegiuiri:

„Iar împăratul dac-a auzit, a trimis oștile de la apus asupra lui Anghel Duca. Și cu oștile a trimis pre un voievod, anume Constantin, medelnicerul împăratului. Și dacă sosiră oștile și se loviră, înfrânse Agheu Duca pre greci și-i biruiră de tot, cât abia au scăpat Constantin cu puținței oameni. Și veni bătut și fără nici o cinste la împăratul. Iar în vremea aceea *s-a făcut eclipsis soarelui, adică a întunecat, cât s-au văzut în miazăzi stelele cerului*. Și se scorni un vânt tare și pre în vânt turnuri mari se auziră și fulgere mari se văzură și căzu foc din cer. Ș-au detunat șapte oameni odată, dinaintea bisericii lui Sveati Constantin, în mijlocul târgului.”

Este adevărat că nu ni se dau cu lux de amănunte detalii astronomice, așa cum au fost relatate mai sus de către Sf. Nicodim Aghioritul, dar în orice caz, prin cele descrise, și prin faptul că este inclus în sinaxarul Bisericesc, acest eveniment cosmic nu poate fi o eclipsă de soare obișnuită, ci îl putem trece fără nici o îndoială în dreptul minunilor. Iar având în vedere modul în care sa manifestat această eclipsă „de la ceasul al șaselea până la al nouălea, când s-au văzut și stele, avem toate motivele să credem că mecanismul ceresc de producere a lui ar fi putut să fi fost același ca și la răstignirea Mântuitorului.

Toate, dar absolut, *toate* aceste minuni mărturisesc *un model geocentric*, modelul Scripturii și al Părinților, deci al Bisericii. Model peste care, din păcate, neștiință și delăsare, s-a așternut uitarea și de către cler și credincioși. Dar nu este nimic ascuns să nu iasă la lumină, și adevărul nu poate rămâne sub obroc, oricâte eforturi ar face vrăjmașul și slugile lui, duhurile căzute și oamenii pătimiși. Mai devreme sau mai târziu toate aceste înșelăciuni ies la iveală, și stă în puterea noastră de ale risipi, sau ține mai departe, dacă ne-am lipit inima și mintea de ele...

